

Dag 390 – dinsdag 21 januari

Ik sta dit thuiswerkdagje om zeven uur op en ga meteen joggen met Lagun. Ik ben duidelijk nog niet goed wakker en doe de lieverd zijn looptuigje eerst binnenstebuiten aan. Nu moet ik het onding nog eens uitdoen en opnieuw aantrekken... Lagun is niet happy maar hij vergeet dat snel zodra we buiten zijn en het op een lopen zetten. Als een dolle kleuter ploetert hij door de diepe regen- en modderplassen onderweg. Ik krijg er bijna de slappe lach van, zijn enthousiasme is zo aanstekelijk.

Thuis blijft ie nog even actief tot hij merkt dat ik begin te werken. Dan kruipt hij in zijn bench en ik hoor dat hij zichzelf aan het groomen is. Ideltuit.

's Namiddags help ik hem een beetje met zijn grooming en ik borstel zijn vachtje een paar keer helemaal door. Hij laat het zich welgevallen van op mijn schoot. Het is niet de meest gemakkelijke positie om hem geborsteld te krijgen maar we doen het wel lukken. Zijn staart hoeft volgens de lieverd geen beurt te krijgen want zodra ik daar aan begin, neemt hij mijn pols vast in zijn snoet. En toch heb je daar niks in te zeggen sweetie. Je prachtig bevederde staart moet toch ook mooi voor de dag komen?!

Hij mag daarna nog even buiten spelen. Ik zit zo geconcentreerd te werken achter mijn laptopje dat ik de tijd wat uit het oog verlies. Hoe lang zit ie nu al buiten zonder aan het raam te krabben omdat ie terug binnen wil? Lang denk ik... ik ga even piepen want het is niet van zijn gewoonte om alleen buiten te vertoeven en ik zie hem niet meteen. Er begint wat paniek op te borrelen... En dan zie ik plots twee bengelende achterpoten uit het compostvat! Meneertje heeft het compostvat open gekregen waar ik gisteravond de restanten van vlees en zuurkool heb in gedaan. Potverdorie! Hoe lang hang je daar al te smikkelen klein grut?!

Dag 391 – woensdag 22 januari

Lagun heeft de hele nacht gehuild in zijn bench. Tot tweemaal toe ben ik opgestaan omdat ik dacht dat hij misschien ziek was van zijn laatavondsmulpartij van de vorige dag maar beide keren was het gewoon voor aandacht. Hij geeft weliswaar niet af vannacht. Ik hoop maar dat de burens er niks van horen en vraag Bart om even sterk te zijn en het te negeren, om niet naar beneden te gaan. Omstreeks zes uur schakelt het monster over op blaffen. Nu moet ik wel opstaan. Maar ik ga nog niet meteen naar beneden. De duvel hoort mijn gestommel boven en houdt op met blaffen. Oef, dat is dan toch al iets. Ik zorg ervoor dat ik pas een half uur later beneden kom... om daar een heuse ravage aan te treffen. Lagun heeft een van de dekentjes die ik over zijn bench leg 's nachts, door de tralies zijn bench in getrokken en vernield en er ligt een zee van kwijl. Lagun zelf is ook kleddernat aan de voorkant. Zo een stress kereltje?! Waarom toch?

Het wordt ons dagje niet. De trein heeft 30 minuten vertraging en zit tsjokvol. Lagun luistert voor geen meter, ik ben boos en moe en merk dat ik mijn geduld vandaag iets verder moet gaan zoeken. Bart en zijn kompaan zitten vandaag ook in onze trein om naar het salon te gaan. Zij stappen echter af in Brussel Zuid, twee haltes voor ons, en dat zint Lagun niet. De laatste tien minuten in de trein heb ik dan ook nog eens recht op zijn gejammer. Zuchtje...

Lagun die zelf ook doodmoe is natuurlijk, gaat meteen liggen knorren wanneer we op 't werk aankomen. Ik wou dat ik dat ook kon doen maar ik moet werken natuurlijk. Grrrr.

Hij slaapt de hele dag door in zijn bench en doet zelfs maar een oog open als ik beweeg in tegenstelling tot andere dagen waarop hij zichzelf verongelukt om op tijd mee te zijn mocht ik eventueel richting deur gaan.

Het wordt overleven vandaag in plaats van leven.

Dag 392 – donderdag 23 januari

Lagun heeft het opnieuw gepresteerd! Opnieuw een hele nacht gehuil! Ik ben stikkapot. Wat scheelt er nu in godsnaam toch? Hij ziet er niet ziek uit, hij eet, hij speelt, er is niks veranderd dat ik kan denken. Ik snap er niks van. Opnieuw heeft hij het ook gemunt op dat tweede dekentje dat ik op zijn bench had gelegd. Misschien vindt hij dat ineens niet zo leuk meer? Maar dan zou het toch moeten ophouden zodra hij het er heeft af getrokken. Zou het kunnen dat hij nu, na drie weken, pas echt beseft dat Darko en Yana niet meer bij ons wonen? Ik dacht dat zoiets na veertien dagen eigenlijk wel zou duidelijk geweest zijn en dat we er dan zouden door zijn.

Ook nu zit hij van top tot teen onder zijn eigen kwijl. En het is duidelijk van dat stresskwijl, dat is nog net iets hardnekkiger dan gewoon 'ik ruik iets heerlijks'-kwijl lijkt me. Maar ik kan het me inbeelden.

Bart is het grootste deel van de dag ook thuis. We wisselen af om Lagun wakker te houden zodat hij niet in dat ritme terecht komt van overdag slapen en 's nachts wakker en hele nacht huilen maar de kleine man is duidelijk ook oververmoeid.

Het kruipt echt in mijn kleren. Hoe doen mama's dat toch die maandenlang 's nachts worden wakker gehouden door hun baby? Hoe kan het toch dat zoveel baby's ook daadwerkelijk de volwassen leeftijd halen zonder vermoord te worden?

Ik loop te snotteren en heb hoofdpijn maar ik heb vanavond een van mijn maandelijkse etentjes met An dus ik mag niet plooiën. We komen thuis rond middernacht en gaan meteen nog een wandeling maken door de wijk met meneertje zodat hij toch zijn beweging heeft gehad.

Lagun slaapt zonder een kik te geven totdat Bart opstaat, om half vijf. Daarna krijg ik weer hetzelfde liedje. Gehuil, geblaf, gekwijl. Argh...

Dag 393 – vrijdag 24 januari

Ik moet plooiën vandaag na een derde helse nacht op rij. Ik neem een ziekte dagje zonder attest.

Ik probeer mijn boosheid tegenover Lagun veilig op te bergen achter slot en grendel in mijn kopje maar ik slaag er wellicht niet helemaal in.

Lagun moet steeds een oefening doen om zijn ontbijt te krijgen. Vandaag kies ik er een "down" uit met mijn slecht karakter, wetende dat hij dat niet graag doet. Het grut protesteert luid en blaft in mijn gezicht zonder te gaan liggen. Wat?! Geen eten!

Ik laat niet meer met me sollen kerel. Ik stop Lagun zoveel mogelijk buiten in de tuin vandaag en probeer te rusten. Helaas doet Lagun dat ook dus vannacht hebben we ongetwijfeld weer hetzelfde probleem. Ik word er wat moedeloos van. We moeten vanavond ook gaan eten bij vrienden die een grote kaasplank hebben besteld voor ons en een dochtertje hebben die enorm uitkijkt naar de ontmoeting met Lagun.

Hopelijk zal dat het kleine grut wat vermoeien denk ik dan maar het driejarige meisje is toch wat te veel onder de indruk nog van die hond die met zijn snoet op de hoogte van haar snoetje staat. Lagun heeft gelukkig wel begrepen dat hij het vandaag niet te ver moet pushen en doet niet al te lastig. Hij blijft van de hapjes op tafel, pakt het speelgoed van Isabella niet af en gaat liggen wanneer ik dat vraag.

Dag 394 – zaterdag 25 januari

Ik krijg geen adem. Mijn hele kop zit vast met snot, het sop staat in mijn ogen en wanneer ik niet loop te hoesten, dan loop ik te niezen. Maar we moeten door. De baan op na alweer een nacht vol gehuil en gekwijn.

Vandaag is er immers de nieuwjaarsreceptie van Canisha waar ik verantwoordelijk voor ben. We laden al vroeg de spullen in de auto en nemen Lagun mee. We houden halt aan het reisbureau waar we vorige week al onze reis wilden gaan boeken maar ik kan geen enthousiasme opbrengen. Zo diep zit ik intussen. Nu ja, dat enthousiasme komt wel over een aantal maanden wanneer ik op een zonovergoten strand even van een cocktail kan genieten. ☺

Even later passeren we aan de Zoomart. Ik wil een degelijk looptuig voor Lagun kopen en neem het spook mee naar binnen om te passen.

Hij komt er neus aan neus te staan met een chinchilla, hamsters, konijnen en vissen. Het jachtinstinct in hem komt stante pede boven! Hij verstijft, fixeert en trekt zelfs een pootje op alsof hij een pointer was. Grappig.

Hij zet het gelukkig niet op een blaffen. Toch niet naar de knaagdierdjes. Aan de kassa staat één andere hond en jawel, daar blaft hij dan wel op!!

Grr.

Bart stapt naar buiten met het lastige grut en ik reken af.

Tegen de middag komen we aan in ons centrum en kunnen we alles beginnen klaarzetten voor de receptie. Ik laat Lagun de hele tijd los lopen zonder leiband. Ook wanneer het volk – met de vele andere honden – begint toe te stromen. Hij doet het voorbeeldig. Niemand gelooft nu natuurlijk mijn verhalen over de gruwelachten van de voorbije tijd. Mooi gespeeld monstertje...

Maar heimelijk ben ik wel trots op de jongeheer. Hij tracht niet te ontsnappen elke keer de deur open ging voor de gasten, hij is niet tegen mensen opgesprongen, heeft geen hapjes gepikt, liet zich flodderen door de vele fans, heeft niet de wildebras uitgehangen met de andere viervoeters. Hij was kortom voor-beel-dig. Ongetwijfeld begint hij ook last te krijgen van zijn nachtelijke concerten?

Tegen 19 u kan ik hem plots nergens meer bespeuren. Paniek. Zou hij dan toch buiten geglipt zijn met een van de gasten? We gaan met zijn allen op zoek en ik begin het ergste te vrezen maar zie dan plots een bruin staartje uit een duister hoekje vanonder een tafel uitsteken. De lieverd ligt er uitgeteld te soezen. En dan smelt je hart opnieuw... ziek of niet ziek...

Bart en ik helpen nog even met het opruimen, pakken onze spullen bijeen en reppen ons dan naar huis, reikhalzend uitkijkend naar een ontspannen bad.

Ik stop Lagun nog niet in zijn bench maar geef hem nog iets om op te kauwen terwijl wij gaan liggen weken boven.

Tegen half tien kruipen we dan toch onder de wol. Iedereen is stikkapot. Hopelijk Lagun ook nog...

Dag 395 – zondag 26 januari

Ik trek een lodderig oog open na een nacht vol onderbrekingen. Half negen al. Wauw! Én ik heb Lagun niet gehoord. De onderbrekingen kwamen er door mijn gesnotter.

We krijgen eindelijk nog eens een rustige ochtend. Iedereen blijft in pyjamamodus tot 's middags.

's Namiddags mag Lagun mee naar het verjaardagsfeestje van Mauri die 8 is geworden. Ook de nieuwe vriend van mijn zus met zijn twee kinderen zijn van de partij. Zij zijn helaas allergisch voor viervoeters en de woefies vliegen dan ook een paar uur buiten. Het zal Lagun geen kwaad doen om nog even de poten te kunnen strekken met Belle en te spelen in de gigantische tuin maar hij parkeert zich snel aan de deur van de keuken. Wanneer ik even ga controleren bij de beesten, merk ik dat Lagun een paar van zijn brokjes heeft teruggegeven aan moeder natuur. Te veel inspanning liefje? Hij ligt rustig te wachten aan de deur om binnen te mogen.

Wanneer Rainer vertrekt, mogen de woefies even binnen maar het is van korte duur want ze maken het wat te bont.

Speel nog maar wat buiten schatjes. Een vriendin van mijn zus komt ook even mee vieren en ze brengt haar jonge Jack Russel mee. Mila is blijkbaar deze week aangevallen door een andere hond vertelt Tina en Tina heeft schrik om Mila nog bloot te stellen aan andere viervoeters. Ze vertrouwt me gelukkig wel.

Ik neem Mila mee naar de veranda waar goedzakken Lagun, Zanouche en Belle vol ongeduld staan te kwispelen om hallo te zeggen. Ik laat ze een voor een snuffelen en wie te wild is voor Mila, jaag ik weg. Ik heb niet de indruk dat Mila erg veel schrik heeft en zet haar al snel neer op de grond. Ze blijft tussen mijn benen schuilen maar maakt duidelijk aanstalten om te gaan snuffelen aan die drie andere konten. Belle blijft te onstuimig voor Mila, Zanouche interesseert het al lang niet meer maar Lagun, die geeft weer het voorbeeld. Hij gaat plat tegen de grond liggen en laat Mila aan zijn achterwerk snuffelen. Voor de rest van de avond wijkt Mila niet meer van Laguns zijde. Hij is duidelijk uitgekozen tot haar beschermheer.

Wat een kanjer toch. Hopelijk komt dit niet gewoon uit vermoeidheid allemaal.

We zijn terug thuis tegen achten. Tijd voor mij om nog even wat te stomen boven een kom heet water met een handdoek over mijn hoofd. Het doet me een wereld van deugd. Lagun profiteert er echter van om bij me in de zetel te kruipen. Je kruipt er niet bepaald onopgemerkt in lompie...

Zodra ik zelf opsta, rept hij zich ook uit de zetel, ik hoef zelfs niks te zeggen. Dat is nog eens respect zie.

De rest van de avond brengt hij door op zijn puppykussentje. Hopelijk wordt het niet weer een hele nacht gehuil.

Dag 396 – maandag 27 januari

Gisteravond voelde ik de bui al hangen. Die bui in mijn neus en hoofd wel te verstaan. Lagun heeft me een geweldige nachtrust gegund maar het heeft niet meer mogen baten. Ik voel me niet in staat om naar Brussel te trekken vandaag en trek in de plaats naar de dokter die vlak om de hoek zit. Denkende dat ik maar een half uurtje zal weg zijn, laat ik Lagun vrij in de living met zijn eten.

Ik ben echter niet de enige zieke vandaag en kom pas anderhalf uur later terug maar niks aan de hand. Er komt een slaapdrongen platjasje op me af gewaggeld wanneer ik door de deur kom. Ben jij ook nog moe lieverd na een nacht van tien uur slapen? Ik wel anders. Amai, de dokter heeft me gelukkig twee dagen rust gegeven thuis. Ik mag buiten maar het is niet de bedoeling om lange wandelingen te maken.

Sorry dus liefje.

Wetende dat de oorzaak van mijn gesnotter eigenlijk slaaptekort is door een overactief flatje dat overdag allicht niet voldoende afleiding heeft gekregen, maak ik me toch wel zorgen over de komende twee dagen. Ik voel me echt niet in staat om voor veel afleiding te zorgen maar heb broodnodig slaap van doen.

In de namiddag neemt Bart ons beiden op sleeptouw naar het reisbureau en de winkel voor boodschappen en 's avonds speel ik veel met Lagun.

Dag 397 – dinsdag 28 januari

De weinige activiteit voor Lagun gisteren was blijkbaar wel voldoende. De schat heeft me opnieuw een superlange deugdgedoende nachtrust gegund. Om negen uur lag ik al onder de wol en Lagun in zijn bench en pas om half negen deze ochtend rol ik eruit.

Ik vertroetel hem deze ochtend in de hoop dat hij de link legt met zijn flinke gedrag in de bench. Hij krijgt ook nog eens een restje hutsepot bij zijn korrels en smikkelt zijn hele bakje al kwispelend leeg.

Ik ben nog steeds niet 100% maar mijn kleine vriend duidelijk ook niet. Hij last enorm veel tukjes in vandaag.

's Avonds onderbreken we die tukjes toch nog even met een bezoekje aan mijn ouders. Belle barst bijna uit haar velletje van opwindning wanneer ze Lagun ziet toekomen en ze spurten beiden de tuin in. Mooi zo, mat dat platjasje maar wat af.

Urenlang zal hun spel duren. Beiden onvermoeibaar. We weten niet wat voor rassen er allemaal in Belle zitten maar ze moet niet onderdoen voor die speelsheid van een retriever! Ze overklast hem zelfs op dat vlak want zelfs wanneer Lagun even rust gaat opzoeken op een kussentje, komt Belle hem verleiden en zijn oren uitkuisen (dat is blijkbaar heel besmettelijk gedrag). En wanneer hij haar negeert, komt ze al grommelend klacht indienen bij mij. Dat kan Lagun dan weer niet verdragen. Mijn streeltjes zijn exclusief voor hem lijkt hij te vinden en Belle maakt de rest van de avond slinks misbruik van Laguns jaloezie. Tegen dat het tijd is om naar huis te gaan, mag ik mijn hondje bijeen vegen. ☺